

Η ιστορία του Khaled

12/07/2019

Ονομάζομαι Khaled Alhaj και κατάγομαι από την Deir ez-Zor της Συρίας. Ο πόλεμος στη χώρα μου έφερε πολλές αλλαγές στη ζωή μου. Αφού έχασα τη γυναίκα μου, μένοντας μόνος με τα 4 παιδιά μας, το 2014, ο ISIS κατέλαβε την πόλη μου. Γι' αυτό αποφάσισα μαζί με τους 3 γιους και την κόρη μου να αναζητήσουμε καταφύγιο σ' ένα πιο ασφαλές μέρος, πάντα παραμένοντας στη χώρα. Επί πέντε χρόνια, από το 2014 έως και τις αρχές του 2019, ήμασταν εσωτερικά εκτοπισμένοι και μετακινούμασταν αναλόγως με το πού διεξάγονταν μάχες, ώστε να αποφεύγουμε τις εχθροπραξίες.

Τον Φεβρουάριο του 2019 πήραμε την τεράστια, για μας, απόφαση ν' αφήσουμε την πατρίδα μας. Πέρασαμε στην Τουρκία κι από εκεί, στα μέσα Μαρτίου, φτάσαμε στη Σάμο. Εγώ, τα παιδιά μου, η αδελφή μου και τα 3 αγόρια της, ενωμένοι. Όμως, δεν ήμασταν μόνο εμείς. Μαζί μας, γηραιά συνταξιδιώτισσά μας και η υπέργηρη μητέρα μας. Στα χαρτιά η ηλικία της είναι 92 ετών, αλλά βάσει των διηγήσεών της, και γνωρίζοντας πως δεν υπήρχαν ληξιαρχεία παλιά στη Συρία, υπολογίζω πως έχει περάσει τα 100!

Πρόσφατα, μεταφερθήκαμε από τη Σάμο στην ενδοχώρα και συγκεκριμένα στην ανοιχτή δομή φιλοξενίας του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης (ΔΟΜ) της Κάτω Μηλιάς, στην Κατερίνη. Εγώ και τα 9 μέλη της οικογένειάς μου μοιραζόμαστε δύο κοντέινερ και είμαστε χαρούμενοι που έχουμε αφήσει πίσω μας όλα τα άσχημα. Έχουμε πολύ μεγάλη ανάγκη να ηρεμήσουμε, να νιώσουμε ασφαλείς και να ξεχάσουμε όλα εκείνα που περάσαμε τα τελευταία πέντε χρόνια. Οι εργαζόμενοι του ΔΟΜ είναι υποστηρικτικοί και, έπειτα από δικό μας αίτημα,

ήδη διερευνούν μήπως μπορέσουν να μας διευκολύνουν, βρίσκοντάς μας ένα διαμέρισμα όπου θα μένουμε όλοι μαζί. Ακόμα και κάτι μικρό θα μας διευκόλυne ώστε να προσέχουμε τη μητέρα μου, όλο το 24ωρο.

Συχνά, με ρωτούν πώς φαντάζομαι το μέλλον. Παραμένω αβέβαιος σχετικά με το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Το σίγουρο είναι ότι, προς το παρόν δεν σκεφτόμαστε να αφήσουμε την Ελλάδα. Πάντως, εάν εξομαλυνθεί η κατάσταση στη Συρία, το πρώτο πράγμα που θα κάνουμε είναι να επιστρέψουμε στο σπίτι μας. Συχνά, η μητέρα μου παρηγορείται με παλιούς συριακούς σκοπούς και δεν παύει να επαναλαμβάνει ότι θα γυρίσει στην πατρίδα της, και μάλιστα, σύντομα... Ευσεβής πόθος; Ποιος ξέρει!